

- 225 ἂν ἠμπορῆς εὐεργετεῖν, ἂν ἠμπορῆς χαρίζειν,
καλοῖς δίδε καὶ χάριζε, νὰ σὲ εὐχαριστοῦσιν.
ἀποῦ κακοὺς εὐεργετεῖ καὶ ἀχαρίστους δίδει,
μόνον τὸ δῶρον ἔχασεν κι εὐχαριστιὰν οὐκ ἔχει
ὥσπερ τινὲς οἱ τρέφοντες ξένων τινῶν σκυλία,
230 ἀφότι φάγαν τὸ ψωμῖν, καὶ κατ' αὐτοῦ γαυγίζουν,
οὔτως καὶ ὁ ἀχάριστος τόσον ὑβρίζει πλέον.
τοὺς λογοχαρικίζοντας, ὅταν κακόν τι πράξης,
ἂν ἦν' καὶ φίλοι, φευγέ τους, ζημιὰν σὲ προξενοῦσιν.
ἂν γὰρ σὲ ὀνειδίσωσιν, καὶ μᾶλλον ὅταν σφάλλης,
235 πῶς γὰρ ἀφήσεις τὸ κακόν, πῶς νὰ τὸ ὑποφέρεις;
πάντοτε γίνου ταπεινός, εὐόμιλος καὶ πρᾶος·
ἄνθρωπον γὰρ κενόδοξον τίς νὰ τὸν ἀγαπήσῃ;
ἂν ἴδῃς δὲ θυμούμενον ἄνθρωπον, μὴ λαλήσῃς,
εἴ τι σὲ εἰπῆ, καρτέρησε καὶ μακροθύμησέ τον,
240 κι ἀφότου παύσῃ τὸν θυμὸν, καταπραῦνη ἢ μέθη,
τότε τὸν κατονείδισε κ' εἶπέ τον ὅσα θέλεις.
[τὸ πῦρ τὰ ξύλα δαπανᾷ, θυμὸς δὲ τὴν καρδίαν.]
τὸν δὲ παροξυνόμενον ἂν τὸν κατονείδισῃς,
ὁμοιάζει ὅτι ὀνειδίσες ἄνθρωπον μεθυσμένον,
245 καὶ μᾶλλον δὲ χειρότερον ἔποισες παρ' ἐκεῖνον.
ὥσπερ τὰ ξύλα τοῦ δρυμοῦ τὴν φλόγαν ἐπαυξάνουν,
οὔτως καὶ τὸν θυμούμενον ὁ λόγος ἀγριαίνει.
μὴ γίνεσαι φιλόνεικος καὶ ὑβρισθῆς εἰς ὅλους,
μὴ γίνεσαι πολύκαλος εἰς τὸν καθένα λόγον,
250 μηδὲ θελήσῃς εὐδοκᾶν εἰς τὸν καθένα λόγον·
ἄνθρωπος εἶσαι καὶ ἐσὺ καὶ καθ' ἐκάστην σφάλλεις·

Wilhelm Wagner (επιμ.), *Carmina graeca medii aevi*, Teubner, Λειψία 1874, σ. 1-27.

Υπουργεῖο Παιδείας, Ἐρευνας καὶ Θρησκευμάτων, ΚΕΝΤΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, ΜΙΣ:296442 Π 4.3.7: «Πρόσθετο ψηφιακὸ υλικὸ γιὰ τὴ διδασκαλία τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας: Ψηφιοποίηση Ἀρχείου Γεωργακά.»

Ἀνώνυμος (Ἀλέξιος Κομνηνός;), *Σπανέας*, στίχοι 225-251.